

Έλενα Παπαρίζου

Οι χαρταετοι
της Βερενίκης

Οι καρταετοί της Βερενίκης

Έλενα Παπαρίζου

Οι χαρταετοί της Βερενίκης

Αντί προλόγου...

Τικ, τακ, τικ... πόσο μου τη δίνει αυτός ο μονότονος ήχος του ρολογιού... Η αλήθεια είναι πως δεν πολυσυμπαθώ τα ρολόγια! Ούτε τώρα ούτε ποτέ! Χα, χα! Τι αστείο που ακούστηκε αυτό! ΠΟΤΕ! Μια μικρή τόση δα λεξούλα που όμως σηκώνει τόσο πολύ βάρος... Ωχ ούτε ψύλλος στον κόρφο της δεν θα ήθελα να ήμουν... Βέβαια κάποτε δεν ήθελα να είμαι ούτε αυτό που τώρα είμαι... μάλλον αυτός, ή ουφ μπερδεύτηκα! Ας πάρω λοιπόν τα πράγματα από την αρχή.

Εγώ είμαι ένα παιδί... Μπα σιγά μην καταλάβετε... Χμ για να δω... Λοιπόν, εγώ είμαι ο Νικόλας (καλύτερα ακούγεται αυτό)! Είμαι 7 χρονών και νιώθω πολύ τυχερός γιατί σε ένα μήνα από τώρα θα μπω στα 8! Ξέρω πως κάποιος θα σκεφτείτε πως αυτό δα δεν είναι και κάτι σπουδαίο, όμως πόσο έξω

πέφτετε θα σας το εξηγήσω παρακάτω... Θα σας πω μια ιστορία! Όχι μια οποιαδήποτε ιστορία. Όχι! Θα σας πω την ιστορία των παιδιών της Βερενίκης... Και εσείς θα μου απαντήσετε πολύ εύστοχα:

- Γιατί τάχα να μας ενδιαφέρει μια τέτοια ιστορία...;

Θα σας απαντήσω και σ' αυτό! Αν είστε παιδιά θα σας ενδιαφέρει... αν πάλι αισθάνεστε ή είστε μεγάλοι σας παρακαλώ να μη συνεχίσετε παρακάτω... Αν παρεμπιπτόντως το κάνετε... τότε η ευθύνη βαραίνει αποκλειστικά εσάς!

Αρχίζω λοιπόν και σας παρακαλώ να μη με διακόψετε όσες απορίες και αν έχετε... στο τέλος κάθε μυστήριο θα λυθεί...

Θα σημάδια...

Είναι αρχές Μαΐου και παντού μυρίζει άνοιξη. Τα χελιδόνια έχουν φτιάξει τις φωλιές τους μήνες τώρα και παντού ακούς τις τσιρίδες των χελιδονόπουλων που περιμένουν με ανυπομονησία το πρωινό τους! Από την άλλη εγώ κάθε άλλο παρά χαίρομαι! Το πρωινό σημαίνει πως η ώρα για το σχολείο πλησιάζει ολοένα και ποιο απειλητικά, σαν τραίνο που έρχεται καταπάνω σου και είναι σχεδόν βέβαιο πως θα σε συνθλίψει... Η αλήθεια βέβαια είναι πως και σήμερα δεν αισθάνομαι και πολύ καλά και σίγουρα δεν φταίει μόνο το γεγονός πως γράφουμε επαναληπτικό στις προπαίδειες! Το συγκεκριμένο μάθημα το μισώ! Πώς είναι δυνατόν ένα μικρό παιδί να θυμάται τόσα νούμερα απ' έξω; Τι είμαι τηλεφωνικός κατάλογος; Τέλος πάντων εδώ και μια βδομάδα είμαι λίγο ζεστός (που σημαίνει όσο χρειάζεται για να μη μπορώ να παίξω μπάλα και λίγο λιγότερο από το να μην πάω στο σχολείο και να γλυτώσω το επαναληπτικό) και νομίζω πως σήμερα με πονάνε και τα κόκαλά μου...

-Μαμά πάλι δεν νιώθω και πολύ καλά... τόλμησα να ξεστομίσω ξέροντας ήδη την απάντηση που ήρθε με ταχύτητα αστραπής από την απέναντι μεριά του τραπεζιού!

-Ποτέ δεν νιώθεις καλά όταν γράφεις επαναληπτικό Νικόλα μου, ειδικά όταν το διάβασμά σου δεν ξεπέρασε το τέταρτο, είπε η μαμά και με κοίταξε με ύφος ψευτοσοβαρομαμαδίστικο! Πάντα αυτό το ύφος παίρνει όταν θέλει να μου δείξει πως είναι θυμωμένη ενώ στην πραγματικότητα θέλει να μου σκάσει δυο φιλιά στο μάγουλο! Ευτυχώς την κατάσταση σήμερα έσωσε ο μπαμπάς!

- Ιόλη νομίζω πως ο Νικόλας λέει την αλήθεια... κοίτα πόσο χλωμός δείχνει! Την ίδια στιγμή άπλωνε το χέρι του και έπιανε το μέτωπό μου! Αχ, πόσο δροσερό ήταν το χέρι του μπαμπά! Μήπως είναι επειδή είναι γιατρός; Δεν ξέρω πάντως σίγουρα με ανακούφισε!

Λίγη ώρα μετά και αφού είχα δεχτεί για πολλοστή φορά τα απολογητικά ρουφηχτά φιλιά της φανερά ανήσυχης μαμάς μου, κατευθυνόμενοι για την πολυκλινική του μπαμπά μου, όπου θα με εξέταζε ο παιδίατρος - νονός μου, ο Στέφανος! Είναι πολύ αστείος και σίγουρα ο καλύτερος παιδίατρος στον κόσμο αφού ξέρει όλα τα παιδικά που βλέπω εγώ και οι φίλοι μου και έχει φτάσει στην τελευταία πίστα στο ποδοσφαιράκι! Άσε που μου κάνει όλα τα χατίρια! Κάτι

που κάνει τη μαμά μπαρούτι όπως συνηθίζει να λέει και ύστερα ξεσπάει σε τρανταχτά γέλια! Είναι ένα μεγάλο παιδί ο νονογιατρός μου και τον λατρεύω!

- Δεν μου λες Νικόλα, είπες πως έχεις μέρες που νιώθεις περίεργα, με ρώτησε ο Στέφανος (δεν θέλει να τον φωνάζω νονό) που αντίθετα από τις άλλες επισκέψεις μου, σήμερα έδειχνε ιδιαίτερα σοβαρός κάτι που δεν μου άρεσε και πολύ. Όμως δεν ανησύχησα γιατί ξέρω πως είναι ο καλύτερος στο είδος του! Αυτό το λέει η θεία Καλυψώ η αδελφή της μαμάς μου, που όπως λέει και ο μπαμπάς έχει πονόδοντο με το Στέφανο! Τώρα πως ο πονόδοντος θεραπεύεται από τον παιδίατρο... τι να πω και εγώ;

- Μπα μόνο την τελευταία βδομάδα νιώθω περίεργα, αλλά μάλλον φταίει που κουράστηκα στο ποδόσφαιρο. Ετοιμαζόμαστε για το μικρό κύπελλο και είμαστε το φαβορί για το τέλος, είπα και φούσκωσα από περηφάνια! Όμως την ίδια στιγμή είδα την ανήσυχη ματιά που αντάλλαξαν ο μπαμπάς με το Στέφανο και για πρώτη φορά κατάλαβα πως κάτι άσχημο μου συνέβαινε. Το χειρότερο βέβαια ήρθε μετά από μερικές ώρες και έμελλε να αλλάξει τη ζωή μου καθώς και τη ζωή της οικογένειάς μου μια για πάντα...

Οι εξετάσεις...

Ο μπαμπάς μου ξέχασα να σας πω, πως είναι γυναικολόγος, και μαζί με το νονό μου και μια ομάδα φίλων γιατρών, άνοιξαν μια κλινική με πολλές ειδικότητες όπως συνήθιζε να λέει η μαμά στις φίλες της και να φουσκώνει από περηφάνια, σαν το παγόني που είδαμε στο κτήμα του κυρίου Αντρέα, πέρυσι το καλοκαίρι στην Πάρο! Εκεί λοιπόν στην πολυκλινική έχει και ένα μηχανήμα που μοιάζει με τούνελ! Οι ειδικοί βέβαια το λένε αξονικό τομογράφο, όμως εγώ το λέω τούνελ και αν το δείτε από κοντά είμαι σίγουρος πως θα συμφωνήσετε μαζί μου! Σ' αυτό το τούνελ λοιπόν, μπήκα κι εγώ και αφού μου έβγαλαν κάποιες φωτογραφίες για να δουν πως είμαι στο εσωτερικό του σώματός μου, ύστερα με οδήγησαν στο μικροβιολογικό εργαστήριο όπου η Άσπα αιματορουφίχτρα, δηλαδή η μικροβιολόγος, μου πήρε λίγο αίμα (αν και εμένα μου φάνηκε πολύ) και ύστερα με άφησαν να παίξω στον υπολογιστή του μπαμπά ηλεκτρονικά παιχνίδια με την ησυχία μου, κάτι που με έπεισε πως η αδυναμία μου έκρυβε κάποια σοβαρή ίωση! Τόσο σοβαρή, που να σκεφτείτε η ίδια η μαμά

μου τηλεφώνησε στον διευθυντή και του είπε πως τουλάχιστον γι' αυτή την βδομάδα, δεν θα πήγαινα σχολείο! Βέβαια ο τρόπος που με κοίταζε η μαμά θα έπρεπε να με βάλει σε κάποια υποψία, μα ήταν τόσο μεγάλη η χαρά μου που θα γλύτωνα τις προπαίδειες του 6 και του 7, που δεν θέλησα να το αναλύσω μήπως και ξυπνούσα και ήταν απλώς ένα όνειρο... που μακάρι δηλαδή...

Μετά από δύο μέρες, κατά τη διάρκεια των οποίων ο Στέφανος ερχόταν και μου μετρούσε τον πυρετό, η αιματορροφίχτρα μου έπαιρνε αίμα και όλοι με κοίταζαν μ' αυτό το βλέμμα που κρύβει μπλεξίματα και το λιγότερο δυο μπουκάλια αντιβίωσης ήρθε ο νονός μαζί με το μπαμπά και τη μαμά μου, κάθισε απέναντί μου και αφού με κοίταξε βαθιά στα μάτια για αρκετά λεπτά, μου είπε:

- Λοιπόν μικρέ μου τερματοφύλακα, (αυτή ήταν η θέση μου στο ποδόσφαιρο και ήμουν ο καλύτερος στην ομάδα μου) θέλω να σου πω κάτι. Από τον τρόπο που είπε «μικρέ μου», από τον λυγμό που ξέφυγε από τη μαμά και από το τρέμουλο που έπιασε το μπαμπά, κατάλαβα πως τα πράγματα είναι πολύ πιο σοβαρά από όσο είχα υποθέσει. «Λες να έπαθα καμιά πνευμονία;», σκέφτηκα και θυμήθηκα το φίλο μου τον Πάνο που έπαθε αυτή την αρρώστια και μετά έμεινε κλεισμένος ένα μήνα στο σπίτι, μέχρι να γιατρευτούν οι πνεύμονές του και να μπορεί να αναπνεύσει κανονικά! Δηλαδή

πάει το ποδόσφαιρό; Όχι!!!!!!!!!!!!!! Δεν μπορεί; ΜΠΟΡΕΙ; Και τότε άκουσα τον Στέφανο να λέει:

- Νικολή μου μετά τις εξετάσεις που κάναμε, βρήκαμε πως πάσχεις από μια σπάνια αρρώστια και για να γίνεις καλά πρέπει να μπεις για λίγο καιρό στο νοσοκομείο.

- Καλά και πώς τη λένε αυτή τη μυστηριώδη αρρώστια που θα με στείλει στην άσπρη φυλακή; Είμαι αρκετά μεγάλος και έχω δικαίωμα να μάθω!

Εκείνη τη στιγμή, η μαμά μ' άρπαξε στην αγκαλιά της ξεσπώντας ταυτόχρονα σε κλάματα...

Σίγουρα αυτό που κανείς από τους τρεις δεν περίμενε, (και ίσως ούτε κι εγώ), ήταν η ερώτησή μου:

- «Μα καλά γιατί κάνεις έτσι βρε μαμά; Δεν θα πεθάνω κιόλας! Έχω ακούσει πως πεθαίνεις μόνο όταν έχεις κάποιες πολύ, πολύ σοβαρές αρρώστιες όπως πνευμονία, ή αυτή την άλλη αρρώστια που πιάνει την γιαγιά κάθε φορά που κάνω τον σούπερμαν και κρεμιέμαι από τα κάγκελα, τον καρκίνο...»

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ένα νέο κύμα λυγμών ήρθε να προστεθεί στα κλάματα της μαμάς, όταν την ώρα που ξεστόμιζα την αρρώστια της γιαγιάς, εμφανίστηκε η θεία Καλυψώ που έτρεξε καταπάνω

μου και αρπάζοντάς με στην αγκαλιά της άρχισε τις τσιρίδες! Ειλικρινά δεν μπορώ να τους καταλάβω τους μεγάλους! Πώς είναι δυνατόν να είναι εκείνοι οι κηδεμόνες μας όταν σε κάθε δυσκολία αντιδρούν όπως ακριβώς αντέδρασαν οι συμμαθήτριάς μου όταν μας έκαναν εμβόλιο! Ούρλιαζαν! Ευτυχώς που υπάρχουν και οι μπαμπάδες και βάζουν τα πράγματα στη θέση τους! Έτσι και εκείνη την ώρα ο μπαμπάς μου σαν τον Σούπερμαν ή τον Σπάιντερμαν, δεν έχει σημασία αφού λατρεύω και τους δύο Σούπερ ήρωες το ίδιο, ήρθε και μ' άρπαξε από τα χέρια της θείας μου και παίρνοντας με παράμερα μου είπε:

- «Ναι αγόρι μου, δυστυχώς η αρρώστια σου είναι αρκετά σοβαρή, όμως να είσαι σίγουρος, πως όλα θα πάνε όλα καλά» είπε και μ' έσφιξε δυνατά στην αγκαλιά του! Κι είχαν τόση δύναμη τα λόγια του, που τα πίστεψα και από εκείνη τη στιγμή κατάλαβα πως μπροστά μου είχα να δώσω ένα αγώνα πολύ δύσκολο, που έπρεπε όμως να κερδίσω! Και θα κέρδιζα γιατί το έπαθλο ήταν το πιο πολύτιμο από όλα. Η ΖΩΗ ΜΟΥ! Έτσι απλά!

Μόλις ηρέμησαν τα κλάματα και οι τσιρίδες της μαμάς και της θείας και αφού μ' έπνιξαν στις αγκαλιές και τα φιλιά, ο Στέφανος άρχισε να εξηγεί με απλά λόγια τι θα ακολουθούσε. Κάτι που ξέχασα να πω είναι πως έχω και ένα μεγαλύτερο αδελφό τον Κωστή, που όποτε βρει ευκαιρία με βασανίζει χωρίς την παραμικρή τύψη

και που εκείνη την ημέρα είχε έρθει μαζί μας και παρακολουθούσε τις εξελίξεις από μακριά. Μέχρι τη στιγμή δηλαδή που ήρθε και κάθισε δίπλα μου και την ώρα που ο Στέφανος μου ανακοίνωνε πως θα έπρεπε να μπω στο νοσοκομείο τις επόμενες ώρες, με πήρε αγκαλιά και τρίβοντας μου τα μαλλιά (κάτι που με εκνεύριζε πάντα, εκτός από σήμερα) μου είπε:

- «Όλα θα πάνε καλά μικρέ, αρκεί να μη φύγεις από την περιοχή σου.»

Αυτός είναι ο τρόπος να μου δείξει πως νοιάζεται μιας και καμιά φορά στα 2 χρόνια που είμαι τερματοφύλακας δεν ήρθε να με δει. Πάντα είχε κάτι άλλο να κάνει...

Τα νέα ταξιδεύουν πολύ γρήγορα. Τα άσχημα πάλι ταξιδεύουν με ταχύτητα φωτός, αφού τόσο χρειάστηκε για να μαζευτεί σύσσωμο το Δημοπουλείκο από τη μια και Λακείκο από την άλλη! Γιαγιάδες και παπούδες παρατάχτηκαν στους καναπέδες του νοσοκομείου και ασκοφυσούσαν σαν τον οδοντωτό, το τρένο που σε πηγαίνει στα Καλάβρυτα! Όλοι ήθελαν να μάθουν τα πάντα πρώτοι και ήταν τόση η φασαρία που έκαναν, ώστε στο τέλος η νοσοκόμα τους ζήτησε να φύγουν. Εκείνοι βέβαια δεν έφυγαν απλά αποφάσισαν να φερθούν πολιτισμένα και να σταματήσουν να ουρλιάζουν λες και είναι στο γήπεδο! Λατρεύω τους παπούδες και τις γιαγιάδες μου, αφού δεν μου

χάλαγαν κανένα χατίρι μικρό ή μεγάλο, όμως εκείνη την ημέρα όταν τους είδα όλους μαζεμένους, σαν να μ' αποχαιρετούσαν, τρόμαξα και ζήτησα από την μαμά μου να τους διώξει όλους! Και ήταν τόσο δυνατή η φωνή μου και τόσο φανερή η αγωνία μου που εκείνοι χωρίς να διαμαρτυρηθούν, αν και πληγώθηκαν πολύ, έφυγαν και μ' άφησαν μόνο μου με την μαμά, τον μπαμπά, τον Κωστή και την αρρώστια μου, που καθόλου δεν ήθελα και που δυστυχώς μου είχε κολλήσει σαν βδέλλα!

Στο νοσοκομείο...

Όταν είσαι μικρός, οι μεγάλοι συνήθως σου λένε: « Άντε να παίξεις μικρέ γιατί εμείς οι μεγάλοι έχουμε να συζητήσουμε κάτι» και εσύ που είσαι μικρός, φεύγεις, έστω και αν ξέρεις πως πολλές φορές αυτά που συζητούν οι μεγάλοι, οι μικροί τα μαθαίνουν αναλυτικά από αυτά που οι μεγάλοι λένε στο φαγητό ή στο αυτοκίνητο όταν νομίζουν πως κοιμάσαι και τελικά τα μυστικά των μεγάλων δεν είναι και τόσο μυστικά... Όμως τις τελευταίες ώρες θα ήθελα περισσότερο από οτιδήποτε να μιλούσαν οι μεγάλοι για τα « κάτι τους», χωρίς εγώ να είμαι μπροστά και κυρίως να μην είμαι εγώ ο πρωταγωνιστής! Όμως δυστυχώς εκείνη δεν ήταν η τυχερή μου μέρα και τίποτα καλό δεν έμελλε να συμβεί... Μετά την αναχώρηση των παππουδογιαγιάδων, σειρά είχε η θεία Καλυψώ με τον Κωστή, τον νονογιατρό και τον σούπερμπαμπά μου, που έπρεπε να τακτοποιήσουν όλες τις υποθέσεις γραφείου, σχολείου, σπιτιού και έτσι έφυγαν αφήνοντάς με μόνο μου, με τη μαμά μου που τους συνόδευσε μέχρι την έξοδο του νοσοκομείου ή τουλάχιστον αυτό ήθελε να πιστέψω. Άλλωστε μετά τις

τσιρίδες στην πολυκλινική, η μανούλα μου στάθηκε βράχος δίπλα μου και όταν τα πράγματα δυσκόλεψαν πολύ, πολύ... εκείνη δεν λύγισε, ούτε μια στιγμή. Η καημένη η μαμά μου! Πώς να δεχτεί αυτό που έπαθα; Και μήπως ήταν η μόνη; Τώρα που επιτέλους έμενα μόνος μετά από την ανακοίνωση της αρρώστιας μου, προσπαθούσα να καταλάβω τι ήταν αυτό που είχα πάθει! Βέβαια ο Στέφανος δεν μου άφησε και πολλές απορίες, αφού μου είπε πως η αρρώστια, η λευχαιμία μου (κοίτα να δεις που έγινε και μου) είναι σπάνια και σοβαρή! Τι ειρωνεία! Και τα πρωταθλήματα του Παναθηναϊκού είναι σπάνια, όμως δεν σε σκοτώνουν! Ενώ αυτή, μια τόση δα μικρή λέξη και κοίτα ζημιά που σου κάνει. Αν θα έβγαινα νικητής, που θα έβγαινα, δεν θα κορόιδευα ξανά τίποτα μικρό! Ούτε το σκυλί της γειτόνισσάς μας της κυρία Βερενίκης, που έχει ένα μικρό Τσιουάουα που μοιάζει περισσότερο με λεκέ, παρά με σκυλί! Πώς μου ήρθε τώρα η κυρία Βερενίκη;

Η πρώτη νύχτα...

Τις επόμενες ώρες με επισκέφτηκαν πολλοί γιατροί που αφού με ρωτούσαν το όνομά μου, έσκυβαν πάνω από το φάκελό μου που ήταν κρεμασμένος στην άκρη του κρεβατιού και τον μελετούσαν βγάζοντας κάτι κραυγές σαν να τους πείραζε το φαγητό! Η μαμά, που στο μεταξύ είχε γυρίσει, περίμενε με υπομονή και όταν εκείνοι έφευγαν τους ακολουθούσε μήπως και μάθαινε τίποτα καινούριο. Μάταια όμως. Τα νέα ήταν ίδια και απaráλλαχτα! Στο μεταξύ ο πυρετός που με βασάνιζε ανέβαινε και κάποια στιγμή ήρθε μια νοσοκόμα και μου έκανε μια ένεση, λέγοντας στη μαμά πως σε λίγο θα έπεφτε. Δεν ξέρω αν αυτό ήταν αλήθεια πάντως μετά από λίγο βυθίστηκα σ' ένα ανήσυχο ύπνο γεμάτο εφιάλτες.

Ξύπνησα ώρες αργότερα λουσμένος στον ιδρώτα και φωνάζοντας: «-Δεν θα με πιάσεις τόσο εύκολα κυρά μου!». Πού βρισκόμουν; Ά, ναι στο νοσοκομείο. Τελικά το τέρας που προσπαθούσε να με κατασπαράξει, στον εφιάλτη μου, ήταν πέρα για πέρα αληθινό. Απλά λίγο πιο... ή μάλλον πολύ πιο ύπουλο! Η

γλυκιά μου μάνα κοιμόταν κουλουριασμένη στην πολυθρόνα δίπλα μου. Μα καλά τι ώρα ήταν; Τις, τακ, τικ, ο μονότονος ήχος ερχόταν από το ρολόι που ήταν κρεμασμένο στον απέναντι τοίχο. Τρεις και ποπό, πού είπαμε ότι είναι και τέταρτο; Όταν ο μεγάλος δείκτης είναι στο τρία ή στο εννέα; Μα και πάλι τι σημασία είχε; Από το διάδρομο δεν ακουγόταν τίποτα, εμένα όμως ο ήχος του τίποτα με τρώμαζε! Ποτέ δεν μου άρεσε η σιωπή. Τη φοβόμουν. Όπως φοβόμουν και το σκοτάδι και τις αράχνες! Εκτός από τον άνθρωπο αράχνη βέβαια που ήταν ο αγαπημένος μου ή μάλλον από τους αγαπημένους μου! Τώρα στους φόβους μου ερχόταν να προστεθεί και η κυρία Λευχαιμία Καρκίνου! Μάλιστα της είχα δώσει ονοματεπώνυμο! Είναι πιο εύκολο να μισείς κάποιον ή κάτι συγκεκριμένο παρά κάτι γενικό. Για παράδειγμα μισώ τη φασολάδα γιατί είναι σαν να τρώω σκουλήκια που επιπλέουν και μισώ το κουνουπίδι γιατί όποτε το μαγειρεύει η μαμά το σπίτι μυρίζει κακάκια σκύλου!

Μισούσα λοιπόν την κυρία Λευχαιμία Καρκίνου γιατί χωρίς να με ρωτήσει «εισέβαλε στη ζωή μου και την έκανε άνω κάτω», αυτή τη φράση την άκουσα σ' ένα σήριαλ από εκείνα που βλέπει η γιαγιά Ευδοξία όποτε έρχεται να μας κάνει παρέα για να βγουν οι γονείς μου. Πώς έρχεσαι κυρία μου και αναστατώνεις τη ζωή μου; Εγώ είμαι παιδί! Και τα παιδιά δεν πρέπει να πεθαίνουν πριν από τους μεγάλους! Είναι νόμος! Σαν

τον νόμο που έχουμε στο σπίτι μας: «-Μετά τις 8 και 30' τα παιδάκια έχουν πλύνει τα δόντια τους και ξαπλώνουν για ύπνο!». Κι ας έχει το αγαπημένο τους παιδικό! Είναι νόμος και πρέπει να τηρηθεί! Και τώρα έρχεσαι εσύ από το υπερπέραν και μου καταστρέφεις τη ζωή! Γιατί ε; Γιατί; Και τότε ένας καταρράκτης από δάκρυα, που όλη μέρα κρατούσα από εγωισμό, ξέσπασε με τόση φόρα που αν ήμουν φράγμα θα με είχε κάνει κομμάτια. Ευτυχώς έχω μάθει να κλαίω βουβά, γιατί είμαι μεγάλο αγόρι πλέον και δεν θέλω ο Λευτέρης, ο νταής του σχολείου, να με λέει μωρό, κάθε φορά που με σπρώχνει και πέφτω. Έτσι και σήμερα έκλαψα για πολλή ώρα σιωπηρά, ώστε να μην ξυπνήσω τη μαμά μου και στενοχωρηθεί και ύστερα όταν στέρεψα από δάκρυα, αποφάσισα να μην ξανακλάψω και ορκίστηκα να νικήσω την πανούργα Λευχαιμία και να γυρίσω στο σπίτι μου όσο καιρό και αν μου έπαιρνε!

Η Θεραπεία

Το άλλο πρωί, στο δωμάτιό μου ήρθε ο Στέφανος μαζί μ' ένα άλλο γιατρό και δύο γιατρίνες. Ζήτησαν όλοι ευγενικά από τη μαμά μου να βγει έξω και στη συνέχεια μου εξήγησαν την θεραπεία που θα ακολουθούσα από εδώ και μπρος. Από τα λίγα που κατάλαβα ήταν πως ο δρόμος για την θεραπεία μου ήταν μακρύς, δύσκολος και με πόνο. Αυτό το τελευταίο με τρόμαξε περισσότερο, όμως καμώθηκα τον ψύχραιμο και όλοι μου έδωσαν συγχαρητήρια για τη δύναμή μου. Από την άλλη η καρδούλα μου χτυπούσε σαν τρελή!

Η θεραπεία ξεκίνησε το ίδιο κιόλας πρωινό! Θα έκανα μάλλον 6 κύκλους (έτσι λέγονται τα φάρμακα και καθώς είναι πολύ ισχυρά δίνονται σε μικρές δόσεις)! Ήρθε λοιπόν ένας κύριος με λευκά που ήταν νοσοκόμος και με πήγε σ' ένα δωμάτιο. Εκεί ήρθε ο γιατρός μου ο κύριος Υδρογείος (τον λένε Αλέξη όμως μοιάζει πολύ με την υδρογείο, αφού δεν έχει καθόλου τρίχες στο κεφάλι του) και μου έβαλε με κάτι βελόνες κάποια φάρμακα που θα έκαναν την κυρία ύπουλη να φύγει από το σώμα μου! Κράτησε περίπου μια ώρα όλο αυτό,

όμως το χειρότερο μέρος ήταν αυτό που θα ακολουθούσε! Πάντα πίστευα όπως και ο Κωστής πως η χειρότερη αρρώστια ήταν η γαστρεντερίτιδα! Αμ δε! Υπάρχει μια πολύ χειρότερη! Η παρενέργεια! Είναι αυτή η αρρώστια που σε πιάνει μετά τα φάρμακα και που σε κάνει να χρειάζεσαι καινούρια! Πονούσε όλο μου το κορμί και κυρίως το κεφάλι μου. Ένιωθα να καίγομαι και την ίδια στιγμή κρύωνα πάρα πολύ! Α και φυσικά έκανα συνεχώς εμετό μέχρι που θα έβγαζα την κοιλιά μου! Σκέτο μαρτύριο! Το χειρότερο όμως ήταν πως αυτό θα το έκανα πολύ συχνά για τους επόμενους εννέα μήνες δηλαδή ...αντίο καλοκαίρι και μπανάκι και ΠΑΓΩΤΟ! Τι αδικία!

Νέοι φίλοι...

Τα πράγματα όμως έγιναν λίγο καλύτερα όταν μετά από τέσσερις εβδομάδες, με μετέφεραν στην διπλανή πτέρυγα του νοσοκομείου, τον ξενώνα. Εκεί τα πράγματα ήταν λιγότερο νοσοκομειακά. Θέλω να πω, πως υπήρχαν και εκεί οι τύποι με τα λευκά (είχα ονομάσει τους γιατρούς και όλο το προσωπικό πράκτορες και κυνηγούς των κακών αρρωστιών), όμως για πρώτη φορά μετά από τόσο καιρό, έβλεπα παιδιά! Βέβαια δεν ήξερα κανένα τους όμως είχαμε όλοι κάτι κοινό ή μάλλον καλύτερα ένα κοινό εχθρό! Την αρρώστια που μας κρατούσε φυλακισμένους σ' αυτό το κτίριο που ο χρόνος κινείται κάνοντας πατίνι πάνω σε μια χελώνα (και δεν μιλάω φυσικά για τα χελωνονιτζάκια, αυτά σκίζουν, μιλάω για τη χελώνα του Αίσωπου) αργά και βασανιστικά πληκτικά, ή μήπως όχι;

Εκείνη τη Δευτέρα ήρθε η μαμά και μου ανακοίνωσε πως θα πήγαινα ξανά σχολείο! Και μάλιστα ήταν τόσο χαρούμενη λες και θα έπαιρνα εξιτήριο! Ας ερχόταν τουλάχιστον να μου πει πως σήμερα θα

έτρωγα παγωτό ή πως θα πήγαινα μια βόλτα στη θάλασσα. Μα στο σχολείο; Αλλά έτσι είναι ενός κακού ακολουθούν τα άλλα σαν μυρμήγκια... Έτσι λοιπόν αφού επιβιβάστηκα στο όχημά μου, ένα σουπερ τέλειο καροτσάκι, έφτασα στο σχολείο που βρισκόταν στον επόμενο διάδρομο δεύτερη πόρτα δεξιά. Η μαμά ήθελε να έρθει μαζί μου, όμως δεν την άφησα! Σιγά μην την άφηνα να μου χαλάσει την πρώτη εντύπωση! Αφού όλοι ξέρουν πως είναι το παν. Γιατί όμως μη με ρωτήσετε!

Αφού λοιπόν της έδωσα ένα ρουφηχτό κρυφό φιλί, σηκώθηκα από το όχημα, έσπρωξα την πόρτα και μπήκα. Ο χώρος ήταν μεγάλος και φωτεινός. Υπήρχαν μεγάλα τραπέζια- αναγνωστήρια στα οποία κάθονταν άλλα πέντε παιδιά. Πλησίασα και κάθισα δίπλα από ένα αγόρι που φαινόταν να έχει την ηλικία μου και καθόλου μαλλιά! Εγώ δεν είχα αρχίσει ακόμα να χάνω πολλά από τα δικά μου, κάτι που θα γινόταν όμως αργά ή γρήγορα!

- «Γεια σου», μου είπε, «με λένε Σπύρο εσένα;»

- «Γεια σου, είμαι ο Νικόλας», απάντησα.

- «Πρώτη φορά έρχεσαι εδώ;» είπε πάλι ο Σπύρος.

- «Ναι εσύ όχι;» ρώτησα παραξενεμένος.

- «Μπα που τέτοια τύχη», είπε εκείνος και συνέχισε «μπαινοβγαίνω εδώ τα τελευταία τέσσερα χρόνια. Είμαι ο πιο παλιός από όσους είμαστε στο σχολείο αυτή τη στιγμή»! Πάγωσα δεν ήξερα τι να πω! Τέσσερα χρόνια, τέσσερα χρόνια περνάει όλο αυτό και είναι έτσι; Ε, φτου μου, να χαθώ να χάνομαι είπα από μέσα μου και παραλίγο να με χαστουκίσω απ' έξω μου! Τόσα νεύρα είχα! Και σε λίγο τα νεύρα μου έγινα θεριό ανήμερο και θα με κατασπάραζαν αν δεν ερχόταν η κυρία και την θέση της οργής δεν έκλεβε η έκπληξη!

Ο Σπύρος μου γνώρισε τα άλλα παιδιά τον Φάνη, την Ηλέκτρα, τον Λίδο και τη μικρούλα (μόλις 4 χρονών) Μαρία. Εγώ με το Σπύρο και το Φάνη είμαστε οι πιο μεγάλοι μετά ακολουθούσαν η Ηλέκτρα με το Λίδο και τέλος η Μαρία. Τα παιδιά είχαν περίπου ότι κι εγώ, δηλαδή, κάποιο από τα παιδιά της υπουλοοικογένειας Καρκίνου! Όλοι έκαναν θεραπεία όπως κι εγώ και φυσικά όλοι πονούσαν το ίδιο ή ίσως και περισσότερο. Η χαρά μου ήταν δύσκολο να κρυφτεί. Επιτέλους είχα βρει κάποιον που με καταλάβαινε, κάποιον που ήξερε τι ακριβώς περνούσα χωρίς να χρειάζεται να το εξηγήσω ή το χειρότερο να το ομορφύνω, όπως έκανα όταν μιλούσα στη μαμά ή στις γιαγιάδες μου... Μόνο στο Κωστή δεν χρειαζόταν να πω τίποτα... Εκείνος καταλάβαινε... άλλωστε δεν ήταν τυχαία ο μεγάλος μου αδερφός!

Ξαφνικά άνοιξε η πόρτα και μπήκε στην αίθουσα, άκου να δεις, η γειτόνισσά μας η κυρία Βερενίκη! Δεν είχα ιδέα πως ήταν δασκάλα και πως έκανε νοσοκομειακά μαθήματα σε παιδιά με καρκίνο. Να ορίστε το είπα! Ναι η αλήθεια είναι ότι στην αρχή φοβόμουν ακόμα και να σκεφτώ την αρρώστια μου και ας της είχα δώσει ονοματεπώνυμο. Όμως σιγά, σιγά έπαψα να της κάνω τη χάρη και να τη φοβάμαι και έτσι από τότε την πολεμάω με θάρρος αληθινό και όχι εκείνο το ψεύτικο που είχα μόνο για τους άλλους... Η κυρία Βερενίκη εργάζεται στον ξενώνα από τότε που δημιουργήθηκε πριν από 11 χρόνια. Από τότε δεν υπάρχει μέρα που να έχει λείψει. Τουλάχιστον έτσι μου είπε ο Σπύρος που ήταν ο πιο παλιός εδώ και γνώριζε πολλά. Αμέσως με εντόπισε και ήρθε κοντά μου.

- «Χαίρομαι που σε βλέπω Νικόλα μου, θα δεις θα περάσουμε πολύ όμορφα όλοι μαζί. Και μην ανησυχείς ο καιρός θα κυλίσει σαν νεράκι» είπε λες και είχε διαβάσει στα μάτια μου την λαχτάρα μου να γίνω καλά και να φύγω από εδώ μέσα γρήγορα.

Είχαν τέτοια δύναμη τα λόγια της, που έπειτα από πολύ καιρό, ένα τεράστιο, αληθινότατο, χαμόγελο χαρακτήρηκε στα χείλη μου και έμεινε κολλημένο για πολλές ακόμα ώρες. Κι όχι άδικα.

Η κυρία Βερενίκην

Τα μαθήματα στο σχολείο, διαρκούσαν μόλις δύο ώρες, και για μια ακόμα ώρα μπορούσαμε να χαλαρώσουμε κάνοντας κατασκευές ή ζωγραφική, ή παίζοντας κάποιο ομαδικό παιχνίδι. Αχ, τι ωραία που είναι τα ομαδικά παιχνίδια! Όσο ήμουν καλά, το μόνο που ήθελα, ήταν να παίζω FIFA στο play station ή να παρακολουθώ με τις ώρες παιδικές σειρές με τους αγαπημένους μου σούπερ ήρωες. Μα τώρα πια κάθε στιγμή που περνούσα μαζί με τους νέους μου φίλους, δεν θα την άλλαζα, με εκατό παιχνίδια FIFA! Η κυρία μας, η κυρία Βερενίκη, ήταν φοβερή παιχνιδολόγος και κάθε μέρα σκαρφιζόταν και κάτι καινούριο προκειμένου να μας κάνει να μαθαίνουμε γελώντας. Αυτό ήταν άλλωστε και το σύνθημά της: «Γελάω και μαθαίνω, μαθαίνω και γελώ»! Η αλήθεια είναι πως ήθελα πολύ να μάθω, το λόγο που βρισκόταν εκείνη στο νοσοκομείο, μα ενώ ήθελα να τη ρωτήσω, κάθε φορά κάτι γινόταν και το ανέβαλα για την επόμενη φορά. Έτσι κύλησαν οι βδομάδες και έφτασαν και οι περιβόητες « Χριστουγεννιάτικες διακοπές»! Τα σχολεία θα έκλειναν για δεκαπέντε ημέρες και τα

παιδιά θα έτρεχαν στο κοντινότερο εμπορικό για να στείλουν το γράμμα στον Αϊ- Βασίλη. Μέχρι και φέτος τον Σεπτέμβριο (λίγο πριν αρρωστήσω), ήξερα ακριβώς τι ήθελα από τον χοντρούλη γεράκο που ενώ ήξερε πόσο κακό κάνει το σκούρο αναψυκτικό που αρχίζει με κο και τελειώνει σε όλα, κατέβαζε ολόκληρα μπουκάλια! Ήθελα μια κονσόλα play station 4! Μα τώρα πια δεν ήμουν και τόσο σίγουρος. Δεν θεωρώ τον εαυτό μου αδικημένο. Ούτε και μπόρεσα να σκεφτώ όπως η γιαγιά Ευδοξία που από την ώρα που αρρώστησα, δεν σταμάτησε να λέει: «Μας το μάτιασαν το παιδί Ελπίδα (η μαμά μου), μας το έφαγαν το πουλάκι μου. Που να καθούν να χάνονται!» Και μετά έβαζε κάτι κλαυσογκαρίσματα που τρόμαζες ακόμη και αν ήσουν κουφός! Κανένας δεν με μάτιασε! Απλώς έτυχε. Τώρα πια το είχα καταλάβει πως κάποια πράγματα, στη ζωή μας απλά τυχαίνουν! Δυστυχώς το συγκεκριμένο ήταν πολύ βαρύ για να το αντέξει το ταλαιπωρημένο μου κορμί!

Εκείνη την ημέρα λοιπόν είχα πολλές ακεφίες και μόλις έμαθα ότι ο Σπύρος χρειάστηκε να μπει στην εντατική, έγινα ακόμη πιο άκεφος. Έτσι όταν ήρθε η ώρα για το καθημερινό μου μάθημα, είπα στην μαμά πως ζαλιζόμουν και πως θα ήθελα να μην πάω σ' αυτό. Φυσικά εκείνη συμφώνησε χωρίς δεύτερη σκέψη, κάτι που με έκανε να θυμηθώ με νοσταλγία τους καθημερινούς παλιούς καυγάδες μας, όταν εγώ

γκρίνιαζα και αρνιόμουν να σηκωθώ από το κρεβάτι. Αχ, αυτές οι αναμνήσεις της προ ΛευΚαρ περιόδου! Τότε που... κι όμως είχαν περάσει μόνο τρεις μήνες μα εγώ αισθανόμουν πως βρισκόμουν εκεί από πάντα. Ήμουν έτοιμος να τσιρίξω όταν στην πόρτα εμφανίστηκε, ποιος άλλος η κυρία Βερενίκη!

- Δεν ήρθες στο μάθημα και ανησύχησα, είπε με αυτή την παράξενα ζεστή της φωνή. Οι φωνές των ανθρώπων μου άρεσαν από τότε που με θυμάμαι. Τις είχα χωρίσει σε κατηγορίες μάλιστα. Ζεστές, ψυχρές, ψεύτικες, πονηρές, αστείες. Της κυρίας Βερενίκης, ήταν μια από τις αγαπημένες μου. Καθαρή σαν τα σεντόνια της γιαγιάς, σταθερή σαν το χέρι του μπαμπά όταν μου μάθαινε ποδήλατο και ζεστή σαν την αγκαλιά της μαμάς μου!

- Μπα απλώς ζαλίζομαι λίγο, μουρμούρισα εγώ και έστρεψα αλλού το βλέμμα μου για να μη δει το προδοτικό μου κοκκίνισμα!

Η αλήθεια είναι πως η κα Βερενίκη όπως και η μαμά μου αλλά και η κυρία Έλενα στο παλιό μου σχολείο, είχαν την μαγική ικανότητα να διαβάζουν τα μάτια της ψυχής! Η ματιά τους σαν τον καλύτερο κλειδαρά μπορούσε να ξεκλειδώσει κάθε επιφανειακό βλέμμα και τσουπ! να βρεθεί αντιμέτωπη με την κάθε κρυφή μας σκέψη.

Κάπως έτσι λοιπόν και εκείνη, η κα Βερενίκη δηλαδή, κατάφερε να ανακαλύψει με μια και μόνη ματιά την αλήθεια για την σημερινή μου κοπάνα. Μα ενώ περίμενα να το σχολιάσει κάπως ή έστω να μου ρίξει κάποια από εκείνες τις φοβερές μαμαδίστικες ματιές τύπου «ξέρω τι έχεις κάνει», εκείνη παρέμενε ήρεμη και σιωπηλή στην άκρη του κρεβατιού μου. Ξαφνικά ένιωσα τόσο άσχημα που χωρίς να το καταλάβω είπα δυνατά:

- «Γιατί βρίσκεστε εδώ κα Βερενίκη; Δεν έχετε τίποτα καλύτερο να κάνετε από το ν' ασχολείστε μ' ένα τσούρμο ΑΜΣΠ (ασθενείς με σπάνιες παθήσεις); Ε;» Η μαμά μου αφού πρώτα ανοιγόκλεισε τα μάτια της πέντε, έξι φορές (πάντα το έκανε αυτό όταν δεν είχε τι να πει) ψιθύρισε βιαστικά:
- «Βερενίκη μου μείνε για λίγο με τον Νικόλα. Πρέπει να κάνω ένα σοβαρό τηλεφώνημα» είπε και βγήκε από το δωμάτιο.

Μια παγωμένη ησυχία ανακατεμένη με μπόλικη ενοχή και τύψεις από τη δική μου πλευρά, έπεσε στο δωμάτιο. Μόνο το ρολόι επέμενε να χτυπάει στον ίδιο μονότονα γνώριμο ρυθμό. Τικ τακ τικ... Ήταν ο αναστεναγμός που ξέφυγε από τα χείλη της ή τα δικά μου αυτός που έσπασε τον ψυχρό καθρέφτη της αμηχανίας και μου επέτρεψε να ανασάνω βαθιά- μιας και μέχρι εκείνη τη στιγμή φοβόμουν και ν' αναπνεύσω

- ποτέ δεν θα μάθω. Το σίγουρο είναι πως από εκείνη τη στιγμή και για πολύ ώρα μετά που εκείνη έφυγε, δεν μπορούσα να σταματήσω να σκέφτομαι, όλα όσα μου είχε πει.

Έσο παρεστὸν τῆς κυρίας Βερενίκης

Η κυρία Βερενίκη δεν ήταν πάντοτε δασκάλα στον ξενώνα του νοσοκομείου, ούτε και περνούσε τον χρόνο της με τα ΑΜΣΠ. Ήταν και αυτή όπως οι περισσότερες μεγάλες κυρίες παντρεμένη και είχε και δυο παιδιά. Η ίδια μάλιστα δεν ήταν γεννημένη στην Ελλάδα, αλλά στο Μαρόκο, που τότε ήταν γαλλική αποικία και ο μπαμπάς της ήταν πρόξενος εκεί. Όταν μεγάλωσε ήρθε με τις φίλες της για διακοπές στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στην Επίδαυρο. Μαγεύτηκε από την ομορφιά του τόπου και αποφάσισε να ζήσει για πάντα εκεί. Επειδή όμως ήταν δύσκολο να εργαστεί στην επαρχία, μετακόμισε στην Αθήνα και άρχισε να εργάζεται στο Γαλλικό Ινστιτούτο. Εκεί γνώρισε και τον Αζούρ τον σύζυγό της με τον οποίο απέκτησαν δυο μικρές πριγκίπισσες. Η ζωή της ήταν πολύ όμορφη, μέχρι τη στιγμή που η μικρότερη πριγκίπισσά της, το μικρό της κοριτσάκι, το θαυματάκι της όπως της άρεσε να τη φωνάζει, αρρώστησε από την ίδια απαίσια νόσο με τη δική μου. Τότε και για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα - που για εμένα ακούγεται πλέον σαν μια ολόκληρη ζωή - περίπου δυο χρόνια, μετακόμισαν εδώ

που βρίσκομαι και εγώ και έδωσαν τη δική τους μάχη με τον ίδιο απαίσιο και σκληρό εχθρό. «Δυστυχώς όμως παρά την γενναιότητα, το θάρρος και την υπομονή της, η μικρούλα μου δεν κατάφερε να νικήσει...» μου είπε και ένας βαθύς και για χρόνια φυλακισμένος λυγμός, ξέφυγε από τα χείλη της. Από τότε η κα Βερενίκη συνέχισε να έρχεται να βοηθάει στον ξενώνα εθελοντικά και τώρα πια που η μεγάλη της κορούλα έφυγε στη Γαλλία για να συνεχίσει τις σπουδές της, περνάει εδώ μέσα τον περισσότερο της χρόνο. Ο κος Αζούρ μετά το χαμό της Χαράς, έτσι έλεγαν την κορούλα τους που πέθανε, έφυγε από την Ελλάδα για πάντα. Ζει μόνιμα στη Γαλλία και βοηθάει και εκείνος εθελοντικά παιδιά που έχουν κακοπεράσει στη ζωή τους. Με την κυρία μου είναι φίλοι αν και δε ζουν πια μαζί και μιλούν πολύ συχνά στο τηλέφωνο. Αυτό πάλι είναι κάτι που δεν καταλαβαίνω στους μεγάλους. Πρώτα τσακώνονται και βρίζονται και μετά σαν να παθαίνουν αθυμησία και γίνονται τα καλύτερα φιλαράκια. Σαν την φίλη της μαμάς μου και μητέρα του πρώην κολλητού μου του Αργύρη, (ούτε μια φορά δεν μου τηλεφώνησε να δει πώς είμαι, άρα πρώην κολλητός!!!) που ενώ στην αρχή που χώρισαν οι γονείς του, βρίζονταν και τσακώνονταν έξω από το σχολείο και τραβούσαν τον καημένο τον Αργύρη σαν ξεφτισμένο σκοινί διελκυστίνδας, μετά από λίγους μήνες μιλούσαν σαν αγαπημένα φιλαράκια που ετοιμάζονται για ένα γύρο bay blade wheels! Αλλά δεν

είναι αυτό το θέμα μας. Το θέμα είναι πως η αγαπημένη και παράξενη γειτόνισσα- δασκάλα, ξέρει ακριβώς τι περνάω και αν και δεν είναι μια από εμάς (η ξεχωριστή ομάδα των ΑΜΣΠ), καταλαβαίνει πως νιώθω και μετά τη μαμά μου, τον μπαμπά μου και ίσως τον εφιάλτη με το όνομα Κωστή, η μόνη που δεν με κοιτάζε με αυτό το απαίσιο βλέμμα της λύπησης που τόσο πολύ με θύμωνε και με έκανε να φωνάζω κάθε τόσο από μέσα μου: «Άρρωστος είμαι ανάθεμα σας όχι αόρατος»! Κι αυτό μου έδινε μεγάλη χαρά γιατί τον τελευταίο καιρό οι στιγμές που ένιωθα πως πνίγομαι πολλαπλασιαζόταν πιο γρήγορα από τον πολλαπλασιασμό του έξι ή του εφτά που πλέον τους έπαιζα στα δάχτυλα. Μόνο τώρα που βρίσκομαι κλεισμένος στους τέσσερις πορτοκαλοπράσινους τοίχους του ξενώνα, τόσο μακριά από το σχολείο, τους πρώην φίλους και τη γλυκιά μου ρουτίνα, καταλαβαίνω πόσο ανόητα φερόμαστε και κυρίως σκεφτόμαστε εμείς τα παιδιά. Περνάμε ώρες ατελείωτες θυμώνοντας και βρίζοντας την κυρία και όλους εκείνους που έφτιαξαν τα σχολικά και όχι μόνο, βιβλία και δεν περνάει στιγμή από το μυαλό μας πως όταν βρεθούμε αιχμάλωτοι, καλή ώρα, όπως η αφεντιά μου, το μόνο πράγμα που μας κρατάει μακριά από την μαύρη θλίψη και τον αργό και βασανιστικό θάνατο από βαρεμάρα, είναι εκείνα τα δημιουργήματα του Αφέντη του Σκότους, τα βιβλία που έρχονται να μας σώσουν. Και τώρα που έχει πια νυχτώσει και η κα Βερενίκη έχει από ώρα φύγει, αυτή

την ίδια κάθε μέρα εδώ και τρεις μήνες ώρα, που οι φόβοι κατεβαίνουν σαν τους πεινασμένους λύκους και κυκλώνουν το μυαλό μου όπως το κοπάδι με τα πρόβατα, κάθομαι στα μισοσκότεινα και φτιάχνω στη φαντασία μου το δικό μου βιβλίο. Σήμερα μάλιστα θα προσθέσω σ' αυτό και μια νέα ηρωίδα, τη Χαρά. Εκείνη μάλιστα θα είναι πιο σπουδαία και από τον Σπύρο στο βιβλίο μου, αφού τώρα πια είναι στην άλλη όχθη του ποταμιού. Έτσι φαντάζομαι εγώ τον άλλο κόσμο. Σαν ένα ταξίδι στην χώρα του Σρεκ -του αγαπημένου μου τέρατος ήρωα- το Πέρα Πέρα, όπου όλοι μαζί άνθρωποι και τέρατα ζουν την κάθε μέρα σαν παραμύθι. Εκεί στο βιβλίο μου όλοι είναι αγαπημένοι και δεν υπάρχουν πόλεμοι και αρρώστιες και θάνατος! Μόνο γέλιο, χαρά και πολλές περιπέτειες με σούπερ-ντούπερ φανταστικούς ήρωες παλιούς και καινούριους. Ο Θεούλης σίγουρα δεν θα θύμωνε με το όνειρό μου, αφού εκείνος το μόνο που θέλει είναι να αγαπάμε ο ένας τον άλλο. Αλλά αυτό είναι μια άλλη μεγάλη ιστορία και τα μάτια μου πονάνε και κλείνουν από τα δάκρυα που έχουν γίνει μόνιμοι νυχτερινοί επισκέπτες...

Πέννημοροι καιροί για Σουίφερ Άρως

Έχουν περάσει σχεδόν έξι βδομάδες από τότε που ο Σπύρος μπήκε στην εντατική και μια από τη συζήτηση με την κα Βερενίκη, έτσι, όταν σήμερα νωρίς το πρωί μου ανακοίνωσε η μαμά πως ο φίλος μου βγήκε και θα ερχόταν να με δει, η χαρά μου ήταν απερίγραπτη. Σχεδόν πετούσα καθώς εκείνη έστριβε το καροτσάκι μου στους διαδρόμους μέχρι να φτάσουμε στην αίθουσα παιχνιδιού. Όταν προσπεράσαμε και τον τρίτο διάδρομο γύρισα και την κοίταξα μ' ένα απορημένο βλέμμα αφού για πρώτη φορά εδώ και τέσσερις μήνες, είχε πάρει λάθος διαδρομή.

- Πού πηγαίνουμε μαμά; Εσύ δεν είπες πως θα βρεθούμε με τον Σπύρο; Με δουλεύεις;

- Όχι αγάπη μου, πώς σου πέρασε κάτι τέτοιο από το μυαλό; Απλά σήμερα θα πάμε, μάλλον θα πάτε μια εκδρομή. Ε... να... οι γιατροί σας αποφάσισαν πως σας χρειάζεται μια αλλαγή και σας επέτρεψαν να κάνετε μια εκδρομή. Ο Σπύρος αποφάσισε, μιας και ήταν κλεισμένος όλο αυτό τον καιρό στο νοσοκομείο,

να κάνετε κάτι διαφορετικό. Δεν θα σου πω όμως τι, θα αφήσω εκείνον να σου το αποκαλύψει.

Αυτό το τελευταίο ομολογώ πως κάθε άλλο παρά μου έφτιαξε το κέφι. Ως φανατικός Παναθηναϊκός, έτρεμα στην ιδέα πως ο κολλητός μου θα είχε αποφασίσει να παρακολουθήσουμε κανένα ματς με τους γαύρους! Ευτυχώς κάθε άλλο παρά αυτό είχε στο μυαλό του ο Σπύρος. Αν και είχε αδυνατίσει υπερβολικά πολύ και το χρώμα του θύμιζε τα φύλλα του φθινοπώρου, εξακολουθούσε να είναι ο ίδιος αστείος και απίστευτα πλακατζής κολλητός μου.

Η επιλογή του Σπύρου με άφησε άφωνο από όλες τις απόψεις (αγαπημένη φράση της θείας Καλυψούς). Ούτε λίγο ούτε πολύ είχε επιλέξει να κάνουμε βόλτα πάνω από τον Αργοσαρωνικό κόλπο, πετώντας με μονοκινητήρια αεροπλάνα! Η αλήθεια είναι πως δεν είχα ανέβει ποτέ μου σ' αεροπλάνο και φοβόμουν, όμως είπαμε τ' αγόρια και ειδικά οι σούπερ ήρωες – αγόρια δεν φοβούνται, ούτε όταν φοβούνται. Έτσι στις 18 Ιανουαρίου πέταξα για πρώτη φορά με αεροπλάνο και ένωσα τα ξεφωνητά- ουρλιαχτά ενθουσιασμού με τον κολλητό μου, τον ευγενικό πιλότο, τον ουρανό και τον Θεό. Και για πρώτη φορά μετά από τέσσερις εφιαλτικά κουραστικούς και γεμάτους φάρμακα και πόνο μήνες, ένιωσα ευτυχισμένος. Ελεύθερος, μόνος, ψηλά στα σύννεφα, μπόρεσα να ουρλιάξω και να βγάλω αυτό το φοβερό «

ΓΙΑΤΙ;;;» που τόσο καιρό είχε φωλιάσει σαν φίδι στην ψυχή μου και τη δηλητηρίαζε με φόβο. Από εκείνη τη στιγμή και έπειτα πήρα τη μεγάλη απόφαση. Ό,τι και αν γινόταν, όπως και αν τελείωνε αυτό το μεγάλο και επώδυνο ταξίδι, εγώ ο Νικόλαος Δημόπουλος του μπαμπά μου και της μαμάς μου, δηλώνω πως δεν θα αφήσω τον πόνο να με νικήσει και πως θα πολεμήσω την αρρώστια μου με όλες μου τις δυνάμεις.

Όταν κατεβήκαμε, για αρκετή ώρα κανένας δεν μιλούσε. Ξαφνικά σαν να χτύπησε μέσα μας κάποιο χρονόμετρο, αρχίσαμε να μιλάμε ταυτόχρονα και ήταν τόσο μεγάλη η λαχτάρα μας να καλύψουμε το κενό των τριών βδομάδων που σχεδόν δεν ακούγαμε ο ένας τον άλλο. Μόνο όταν άκουσα τη λέξη «τέλος» σταμάτησα να μιλάω και κάρφωσα με φρίκη το βλέμμα μου στον Σπύρο.

- «Τι εννοείς έφτασες στο τέλος;» είπα και καυτά δάκρυα άρχισαν ανεξέλεγκτα να τρέχουν με βιασύνη από τα μάτια μου.
- «Αυτό που κατάλαβες φιλαράκο. Αυτό που κατάλαβες. Κάτι είχα ακούσει που κρυφοέλεγαν οι άντρες με τα άσπρα, όμως μόλις ήρθε εκείνη η υπεύθυνη από την εκπομπή που πραγματοποιεί τις ευχές των ΑΜΣΠ σιγουρεύτηκα.» είπε και στράβωσε το στόμα του προσπαθώντας να χαμογελάσει.

Την ίδια ώρα εγώ, «ο ψυχραιμος και γενναίος» που ούρλιαζα στα σύννεφα πως θα είμαι άφοβος, έκλαιγα σαν προνηπιάκι που φεύγει η μαμά του, γεμίζοντας τα χέρια και τα ρούχα μου με μύξες και ουρλιάζοντας: «Δεν θέλω να φύγεις!»

Όταν μετά από κάποια ώρα ηρέμησα, ο Σπύρος, που τόση ώρα με κοιτούσε με ύφος μεγάλου που έχει ζήσει κάτι ανάλογο, μου ζήτησε να μην το πω στ' άλλα παιδιά και μ' έβαλε να του υποσχεθώ - ενώ ξέρει πόσο μισώ τις υποσχέσεις - πως θα τα πρόσεχα, όταν εκείνος θα είχε φύγει. Το καλύτερο όμως το άφησε για το τέλος. Μου είπε λοιπόν πως το είχε νιώσει πως θα έφευγε. Πως το σώμα του είχε πια κουραστεί και πως ο ίδιος ήταν έτοιμος. Το μόνο που ήθελε είναι να δεχτώ να υιοθετήσω τον γάτο του τον Φιντέλ και να τον προσέχω όταν θα τελείωνε η περιπέτειά μου. Επίσης με διέταξε να μοιράσω τα παιχνίδια του στα παιδιά του ξενώνα.

Φυσικά δέχτηκα να κάνω και τα δύο, έστω και αν ήξερα πολύ καλά πως ο μεγάλος μπελάς που έχω την ατυχία (λέμε τώρα) να ονομάζω αδερφό μου, ήταν αλλεργικός στις γάτες. Χε, χε ποιος είπε πως δεν υπάρχει δικαιοσύνη;

Αργότερα όταν έμεινα μόνος μου στο δωμάτιό μου, την ώρα που η μαμά είχε βγει για να τηλεφωνήσει στον μπαμπά μου, έφερα στο μυαλό μου όλα όσα είχαν γίνει την τελευταία εβδομάδα και κατάλαβα ίσως έπρεπε και εγώ να ετοιμάσω μ' ένα τρόπο όλα όσα θα ήθελα να κάνω πριν φύγω από εδώ... Και μ' αυτές τις σκέψεις βυθίστηκα σ' ένα παράξενο, ανήσυχο εφιάλτη όπου φίδια αεροπλάνα πετούσαν πάνω από το σπίτι, το σχολείο, τον ξενώνα, το νοσοκομείο, τα σπίτια των παππουδογιαγιάδων μου και έπνιγαν όσους αγαπούσα.

Επιστολές

Οι επόμενες μέρες κύλισαν πολύ γρήγορα όπως το γάργαρα νεράκι που κατεβαίνει βιαστικά από τις πηγές την άνοιξη που τα χιόνια λιώνουν και η φύση ξυπνάει. Έτσι έφυγε και ο Φεβρουάριος και πήρε μαζί του το κρύο και την μούχλα του χειμώνα. Ο Μάρτης αν και είναι πειρακτήρης, έδειξε το χαμογελαστό του πρόσωπο και η πρώτη εβδομάδα γέμισε τον κήπο του ξενώνα με μυρουδιές και μπουμπούκια. Η κυρία Βερενίκη μας είπε πως όπου να 'ναι θα ερχόταν και τα χελιδόνια. Δεν ξέρω γιατί όμως ένιωθα πως όλα θα πήγαιναν καλά. Μια γλυκιά χαρά με είχε υπνωτίσει, ώσπου ήρθε η σκληρή πραγματικότητα μου έδωσε μια μπούφλα και με δίδαξε με τον πιο γρήγορο τρόπο πως στη ζωή πρέπει να είμαστε ρεαλιστές!!! Καθόμουν στο αναγνώστηριο, όταν με πλησίασε η κα Βερενίκη κάθισε δίπλα μου και μου έπιασε το χέρι απαλά.

«Γλυκό μου αγοράκι πρέπει να σου πω πως ο Σπύρος έφυγε από κοντά μας. Σήμερα το πρωί, η ταλαιπωρημένη και τόσο γενναία καρδούλα του σταμάτησε να χτυπάει. Τώρα θα ηρεμήσει πια» είπε,

ενώ την ίδια στιγμή, βουβά δάκρυα κυλούσαν στα μάτια της που είχαν ξαναζήσει αυτόν τον χαμό. Δεν είπα τίποτα. Άλλωστε είχα υποσχεθεί να μην προδώσω σε κανένα το μυστικό του. Ο φίλος μου είχε αποδειχτεί σοφότερος όλων. Με είχε προετοιμάσει και έτσι πια δεν φοβόμουν γιατί ήξερα πως κάποτε – μπορεί πολύ σύντομα - θα συναντιόμαστε και πάλι όλοι μαζί στον δικό μας παράδεισο. Ίσως τότε να με γνώριζε και στη Χαρά που αν και δεν είχα γνωρίσει ποτέ, την ένιωθα φίλη μου.

Στην τελετή που έγινε στη μνήμη του φίλου μας μοίρασα σ' όλα τα παιδιά τα παιχνίδια του. Για μένα κράτησα τη φιγούρα του Σπάιντερμαν και το αγαπημένο του και δικό μου πια λατρεμένο βιβλίο: « Ένα παιδί μετράει τ' άστρα» του Λουντέμη. Κάθε βράδυ που ο ουρανός είναι καθαρός κοιτάζω ψηλά στ' αστέρια και μερικές φορές νομίζω πως τον ακούω να γελά...

Επιστροφή

Ο μήνας που περίμενα με τόση ανυπομονησία έφτασε επιτέλους. Σε δύο μέρες έμπαινε ο Ιούνιος και μαζί και το καλοκαίρι. Ο τελευταίος κύκλος θεραπείας είχε τελειώσει και όλοι περίμεναν με ανυπομονησία τα αποτελέσματα των εξετάσεων.

Εντωμεταξύ είχαν περάσει εννέα μήνες από τότε που η ζωή μου είχε μπει σ' αυτή την περιπέτεια και ενώ εγώ ζούσα στην άσπρη μου γυάλα του νοσοκομείου - ξενώνα, οι ζωές των ανθρώπων που αγαπούσα και με αγαπούσαν (όχι ακριβώς όλων) άλλαξαν επίσης. Πρώτος και καλύτερος ο σούπερ υπέροχος και καταπληκτικός Στεφανονονός μου που επιτέλους αποφάσισε ν' ασχοληθεί με τον πονόδοντο της θείας Καλυψούς και τώρα περιμένουν το πρώτο τους μωράκι. Τι σου είναι όμως οι γιατροί, δόντι πονάει παιδί φτιάχνουν! Τελοσπάντων και σαν να μην έφτανε αυτό, ο αδερφούλης μου απέκτησε κοπελιά και ξαφνικά ανακάλυψε πως κάθε άλλο παρά μεπλά με βρίσκει και πως ο Φιντέλ ήταν το πιο όμορφο γατάκι του κόσμου. Τώρα πως έγινε αυτό και εγώ απορώ. Όμως τι να πω; «

ΆΓΝΩΣΤΑΙ ΑΙ ΒΟΥΛΑΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ» όπως λέει και η γιαγιά Ευδοξία που όλους αυτούς τους μήνες δεν άφησε καντήλι σβηστό σ' όλο το Δήμο Μαραθώνα και έτρεχε τον έρμο τον παππούλη μου σ' όλα τα μοναστήρια της Αττικής και περικώρων όπως μας ενημέρωσε όταν ήρθε το σόι σύσσωμο να μ' επισκεφθεί την ημέρα των αποτελεσμάτων. Όταν ο γιατρός μπήκε στο δωμάτιο ένα τσουνάμι παππουδογιαγιαδοθειωξαδέρφοαδερφών όρμησε κατά πάνω του και μόνο με τις φωνές του μπαμπά και του Στέφανου ηρέμησαν. Τότε ο γιατρός, που κάθε άλλο παρά χαρούμενος ήταν μ' όλο αυτό το «συρφετό αγρίων» - όπως αποκαλούσε η κυρία Φρόσω το σόι μου - αφού με κοίταξε για μερικές στιγμές σοβαρά στα μάτια, μου είπε: «Νικόλα οι εξετάσεις σου είναι καθαρές. Φαίνεται πως η λευχαιμία νικήθηκε. Φυσικά θα πρέπει να κάνεις εξετάσεις για αρκετά μεγάλο χρονικό διάστημα, όμως νομίζω πως μπορείς να επιστρέψεις σπίτι σου. Εξάλλου αν δεν κάνω λάθος την άλλη βδομάδα είναι και τα γενέθλιά σου. Φαντάζομαι θα μου στείλεις ένα κομματάκι τούρτα. Ή μήπως όχι;» είπε και για πρώτη φορά μετά από εννιά ατέλειωτους μήνες σοβαρότητας και στομαχικών ενοχλήσεων, μου χάρισε ένα ζεστό και αληθινό χαμόγελο. Τα υπόλοιπα γεγονότα θυμίζουν τις κατολισθήσεις. Όλο το σόι έπεσε πάνω μου και παραλίγο να με πνίξει με τη συνοδεία των τσιριχτών λυγμοδακρύων της μαμάς και της θείας και τα «Σ' ευχαριστώ Παναγία μου» των

παππουδογιαγιάδων μου. Εγώ σαν ήρωας σε ταινία επιστημονικής φαντασίας, ένιωθα λες και είχα βγει από το σώμα μου και τους παρατηρούσα όλους από ψηλά. Και αληθινά ήταν τόσο όμορφο το θέαμα που σχεδόν δεν κατάλαβα πως ήμουν εγώ αυτός που φώναζα: « Τα κατάφερα, φιλαράκο τα κατάφερα»!

Επίγραμμα

Πραγματικά μετά από μια βδομάδα μου επέτρεψαν να γυρίσω στο σπίτι μου. Φυσικά θα έπρεπε για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα να προσέχω, ώστε να μην κολλήσω κάποιο ιό, όμως επιτέλους ήμουν ελεύθερος.

Αύριο είναι τα γενέθλιά μου και πραγματικά ανυπομονώ να έρθουν. Είναι τόσο μεγάλη η χαρά μου που σχεδόν με το ζόρι πηγαίνω για ύπνο. Τώρα ξαπλωμένος σκέφτομαι πόσο τυχερός είμαι και ευχαριστώ γι' άλλη μια φορά το Θεό γι' αυτό. Φυσικά κανείς δεν τόλμησε να με ρωτήσει τι δώρο θέλω, αφού όλοι ξέρουν πολύ καλά πως το δώρο μου για φέτος το πήρα και με το παραπάνω! Είμαι ζωντανός. Δεν ξέρω βέβαια για πόσο, αλλά ποιος μπορεί να ξέρει;

Ξημερώματα με παίρνει ο ύπνος. Τότε βυθίζομαι σ' ένα γλυκό και περίεργο όνειρο. Είμαι λέει ξαπλωμένος στον κήπο μακριά στη χώρα του Πέρα Πέρα και είναι μαζί μου η κα Βερενίκη, τα παιδιά του ξενώνα, ο Σπύρος και η Χαρά. Όλοι τρέχουν και γελούν, ενώ εγώ ετοιμάζομαι να γράψω το πρώτο μου βιβλίο.

Τότε η κυρία Βερενίκη που φτιάχνει χελιδόνια με τα γέλια και τα όνειρα των παιδιών μου λέει:

-Έχεις σκεφτεί τον τίτλο;

Και εγώ της απαντώ:

- Ναι. «Οι χαρταετοί της Βερενίκης»...

Η Έλενα Παπαρίζου γεννήθηκε πριν από 40 χρόνια στην όμορφη πόλη της Λάρισας δίπλα στο ποτάμι του Πηνειού. Είναι εκπαιδευτικός, και γράφει παραμύθια για

μικρά και μεγάλα παιδιά. Έχει βραβευτεί σε λογοτεχνικούς διαγωνισμούς. Βιβλία της έχουν εκδοθεί από τον ΗΡΑ ΕΚΔΟΤΙΚΗ. Έχει εκδώσει επίσης κι ένα παιδικό θεατρικό σενάριο. Της αρέσει να παίζει με τις λέξεις και να ταξιδεύει σε τόπους όπου δεν χρειάζεται να κουβαλήσει κανείς άλλες αποσκευές πέρα από την όρεξη, το κέφι και την φαντασία.

Ζει και εργάζεται στην πανέμορφη Αρχαία Επίδαυρο και διδάσκει στο δημοτικό σχολείο 13 χρόνια.

τοβιβλιο.net

Διάβασέ το!

Η επιμέλεια της έκδοσης και του εξωφύλλου
έγινε από τον Κώστα Θερμογιάννη

kthermoyiannis@outlook.com

www.nthermo.com

www.tovivlio.net

[Αναφορά προέλευσης -
Μη Εμπορική Χρήση -
Παρόμοια Διανομή]

Διανέμεται ελεύθερα με άδεια Creative Commons

Μια αθώα παιδική ψυχή έρχεται αντιμέτωπη με έναν αληθινό εφιάλτη, μια δυσίατη ασθένεια. Τον αντιμετωπίζει με σθένος, δύναμη αληθινή και θάρρος προσωποποιώντας τον και δεν αφήνεται στη μοίρα του. Μέσα από την αφέλεια της νεαρής ηλικίας περιγράφονται ανάγλυφα οι συνήθειες και τα ήθη της ελληνικής οικογένειας, και παρά το εξαιρετικά σοβαρό ζήτημα που διακυβεύεται, η ιστορία δίνει ένα σαφές και αισιόδοξο μήνυμα. Αυτό δηλαδή ακριβώς που χρειάζεται κάθε παιδί και κάθε γονέας που μπορεί να βρεθεί σε αυτή την ψυχοφθόρα κατάσταση.

